

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 czerwca 1983 r.

Nr 22

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

123 — z dnia 24 czerwca 1983 r. w sprawie rządowego programu rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej do 1990 r. 201

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

124 — nr 57 z dnia 23 maja 1983 r. w sprawie wykonywania kontroli przez organy administracji państwowej 202

123

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 24 czerwca 1983 r.

w sprawie rządowego programu rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej do 1990 r.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej po rozpatrzeniu przedstawionego przez Radę Ministrów programu rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej do 1990 r. przyjmując za podstawę:

— uchwałę wspólnego plenarnego posiedzenia Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Naczelnego Komitetu Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego w sprawie rozwoju wsi i rolnictwa,

— narodowy plan społeczno-gospodarczy na lata 1983—1985,

— założenia reformy gospodarczej,

kierując się troską o zapewnienie dostatecznego poziomu wyżywienia społeczeństwa oraz osiągnięcie samowystarczalności żywnościowej kraju poprzez lepsze wykorzystanie i rozwój potencjału wytwórczego rolnictwa i całej gospodarki żywnościowej, przyspieszenie przedstawiania gospodarki narodowej na rzecz lepszego zaspokajania potrzeb kompleksu żywnościowego — uznaje za słuszne zawarte w przedstawionym Sejmowi programie kierunki rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej do 1990 r.

Sejm zobowiązuje Rząd do zapewnienia w rocznych i wieloletnich planach społeczno-gospodarczych niezbędnych warunków ekonomicznych, materialnych, technicznych, organizacyjnych i prawnych umożliwiających realizację programu.

Uwzględniając opinie i wnioski komisji sejmowych, Rady Społeczno-Gospodarczej przy Sejmie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz organizacji społeczno-zawodowych rolników, Sejm zobowiązuje Rząd do rozpatrzenia następujących wniosków:

1. Przyjmując, że podstawą wewnętrznego równowagi rozwoju rolnictwa jest tempo wzrostu produkcji roślinnej i jej właściwa struktura, należy podjąć działania zmierzające do znacznego zwiększenia produkcji nawozów mineralnych, a zwłaszcza azotowych, ponad wielkości przyjęte w programie.

2. W rozwoju produkcji rolniczej kluczowa rola przypada przemysłowi maszynowemu, elektrotechnicznemu, energetycznemu oraz chemicznemu. Jeżeli zakładany wzrost dostaw maszyn i urządzeń technicznych oraz paliw i energii do 1990 r. zaspokaja niezbędne potrzeby rolnictwa i gospodarki żywnościowej, to w zakresie dostaw środków produkcji pochodzenia chemicznego występują poważne zagrożenia realizacji przyjętych w programie dostaw oraz głęboki deficyt w stosunku do potrzeb. Dotyczy to zwłaszcza produkcji nawozów mineralnych i środków ochrony roślin, dodatków do pasz oraz ogumienia do ciągników i maszyn rolniczych. Sejm zobowiązuje Rząd do przedstawienia w terminie do dnia 30 kwietnia 1984 r. programu rozwoju chemii rolnej do 1990 r., zapewniającego pełniejsze pokrycie potrzeb rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego.

3. Decydująca rola w ograniczeniu strat wyprodukowanych surowców rolniczych oraz w programie zaopatrzenia ludności w artykuły żywnościowe przypada przemysłowi rolno-spożywczemu. Problematyka kierunków i dynamiki rozwoju przemysłu rolno-spożywczego powinna być bardziej szczegółowo rozwinęta w narodowym planie społeczno-gospodarczym na lata 1986—1990. W najbliższych latach należy zapewnić przedsiębiorstwom przemysłu rolno-spożywczego korzystniejsze warunki realizacji inwestycji modernizacyjnych oraz warunki rozwoju drobnej wytwórczości i rzemiosła spożywczego.

4. Należy dążyć do zapewnienia kompleksowej modernizacji bazy materialno-technicznej rynkowych ogniw gospodarki żywnościowej (zaopatrzenie w środki produkcji i skup produktów rolnych, handel detaliczny żywnością i żywienie zbiorowe zarówno otwarte, jak i przyzakładowe) oraz doskonalenia funkcjonowania mechanizmów rynkowych i struktur organizacyjnych handlu artykułami żywnościowymi.

5. W polityce inwestycyjnej kompleksu gospodarki żywnościowej priorytetowo powinny być traktowane: melioracje gruntów rolnych i zaopatrzenie wsi w wodę,

rozwój przemysłów wytwarzających środki produkcji dla rolnictwa oraz przemysłu rolno-spożywczego, rozwój infrastruktury technicznej obszarów wiejskich (telefonizacja wsi, poprawa stanu dróg lokalnych i dojazdowych dróg rolniczych, modernizacja sieci energetycznej, rozbudowa sieci zakładów usługowych) oraz ochrona środowiska naturalnego. W przekroju regionalnym priorytetowo powinien być potraktowany program kompleksowego zagospodarowania Żuław Wiślanych.

6. W trakcie realizacji programu rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej Rząd powinien zmierzać do poprawy przyjętych w programie wskaźników wzrostu spożycia artykułów żywnościowych, a zwłaszcza mięsa i jego przetworów.

7. W kształtowaniu polityki wyżywieniowej Sejm uznaje za słuszne założenia zawarte w stanowisku Rady Gospodarki Żywnościowej, sformułowane na jej posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 1983 r., a w szczególności: racjonalizacji środków spożycia, poprawy jakości artykułów żywnościowych i prowadzenia szerokiej działalności w zakresie edukacji konsumentów.

8. W celu aktywizacji eksportu rolno-spożywczego jako jednej z dróg zapewnienia samowystarczalności żywnościowej kraju oraz poprawy efektywności tego eksportu Sejm uznaje za konieczne opracowanie programu specjalizacji eksportowej w rolnictwie i całej gospodarce żywnościowej. Dążyć należy do pełniejszego wyzyskania możliwości współpracy naukowo-technicznej i gospodarczej z krajami socjalistycznymi w sferze gospodarki żywnościowej.

9. W realizacji zadań określonych programem rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej Sejm przywiązuje niezwykle doniosłą wagę do konsekwentnego wdrażania w życie zasad polityki rolnej i społecznej, określonych przez wspólne plenum Komitetu Centralnego Pol-

skiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Naczelnego Komitetu Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, oraz ciągłego doskonalenia instrumentów i mechanizmów ekonomicznych reformy gospodarczej w dostosowaniu do społecznej i produkcyjnej specyfiki rolnictwa i całej gospodarki żywnościowej.

Sejm przywiązuje również wielką wagę do rozwoju społeczno-zawodowych organizacji rolników indywidualnych, samorządu pracowniczego i związków zawodowych w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej, samorządu spółdzielczości wiejskiej i organów samorządu wiejskiego.

10. Sejm z aprobatą odnosi się do inicjatywy Rządu w sprawie opracowania wielostronnego „Programu zabezpieczenia socjalnego wsi do 1990 r.” i przedłożenia go do rozpatrzenia przez Sejm.

Sejm uznaje za celowe opracowanie przez Rząd ogólnego harmonogramu prac związanych z realizacją tego programu oraz niezbędnych programów szczegółowych.

Sejm zobowiązuje także Rząd do corocznego przedkładania Sejmowi sprawozdań o stanie rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Pierwsze takie sprawozdanie powinno być przedstawione Sejmowi do końca maja 1984 r.

Sejm zwraca się do rolników indywidualnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych, członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz załóg zakładów pracy, zwłaszcza zakładów pracujących na rzecz rolnictwa, a także do działaczy rad narodowych i pracowników administracji o współdziałanie w realizacji programu rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej do 1990 r.

Marszałek Sejmu: S. Gucwa

124

UCHWAŁA Nr 57 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1983 r.

w sprawie wykonywania kontroli przez organy administracji państwowej.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział 1

Ogólne zasady organizacji kontroli.

§ 1. 1. Kontrola wykonywana przez organy administracji państwowej, zwana dalej „kontrolą”, obejmuje czynności, których głównym celem jest sprawdzenie prawidłowości kierunków działania, doboru środków i wykonania zadań przez państwowe jednostki organizacyjne. W szczególności kontrola ma na celu:

- 1) zbieranie informacji służących organom administracji państwowej do doskonalenia ich działalności,
- 2) badanie zgodności działania z obowiązującymi przepisami prawa,
- 3) badanie i ocenę procesów gospodarczych i innych rodzajów działalności służących zaspokajaniu potrzeb społecznych,
- 4) ujawnianie nie wykorzystanych rezerw, wykrywanie nieprawidłowości w wykonywaniu zadań, niegospo-

darności i marnotrawstwa mienia społecznego, nadużyć, jak również wskazywanie osiągnięć i przykładów szczególnie sumiennej pracy, godnych upowszechnienia,

- 5) ustalanie przyczyn i skutków stwierdzonych nieprawidłowości, jak również osób za nie odpowiedzialnych;
- 6) wskazywanie sposobów i środków umożliwiających usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i uchybień.

2. Badania i oceny powinny obejmować sprawność organizacji, celowość, gospodarność, rzetelność i legalność działania.

§ 2. Kontrolę należy organizować na wszystkich szczeblach zarządzania i przeprowadzać w sposób umożliwiający:

- 1) dostarczanie informacji niezbędnych do podejmowania decyzji,
- 2) zapobieganie niekorzystnym zjawiskom w działalności jednostek,